

Nelle Lamarr

Al mijn leugens

Vertaald door Percy Balemans

DE FONTEIN

Proloog

Ik staar naar de lege pagina op mijn computerscherm.

Waarom komen de woorden niet?

Omdat ik hier zelfs nog geen boodschappenlijstje zou kunnen schrijven.

Laat staan een roman.

Ik zit in een kooi.

Opgesloten achter tralies als een tijger in een dierentuin.

Of een seriemoordenaar in eenzame opsluiting.

Een gevangenis klinkt hemels vergeleken met deze hel.

Koude tocht sijpelt door de scheuren in de muur.

Het giet buiten. Regen hamert op het dak.

Rillend sla ik mijn armen om me heen om de ijzige kou uit mijn bloed te houden.

Om de angst uit mijn ziel te weren.

Een stem, doortrokken van woede, davert door de ruimte.

‘Vijfenzeventigduizend woorden. Heb je me gehoord? Schrijf of sterf.’

Mijn gevangenbewaarder doet alsof ik geen keuze heb.

Eerlijk gezegd is dat ook zo.

Ik heb niets meer in te brengen sinds ik mijn handtekening heb gezet.

Je moet me geloven. Het einde is nabij.

Kan iemand me alsjeblieft redden?

Dit keer lieg ik niet. Echt niet.

DEEL 1

‘Sloan, je bent twee minuten te laat!’ bijt ze me toe terwijl ze een mouw van haar Blackglama-nertsmantel omhoogschuift en op haar glinsterende gouden horloge kijkt, het enige sieraad dat ze draagt. Het omsluit haar knokige pols.

Ik werp een blik op mijn goedkope digitale horloge. Er verspringt een seconde. Het is nu drie minuten over negen... ik ben dus drie minuten te laat. *Ontsla me maar.*

Ze kijkt weer naar het lege vel papier op de rol van haar bloedrode IBM Selectric-schrijfmachine. Bouwjaar ongeveer 1985. Het is het enige waarmee ze schrijft. Ze moet niets hebben van computers en al helemaal niet van technologie in het algemeen. Ze heeft haar eerste bestseller ermee geschreven en ze zal haar laatste bestseller ermee schrijven. Het lijkt mij erg ingewikkeld, maar het zal wel een soort talisman voor haar zijn. De versleten voorgevormde toetsen hebben dertig bestsellers geproduceerd. Eenendertig, als je het boek meetelt waaraan ze nu werkt. Haar WIP: *work in progress*. Het is bijna af. Ze werkt er al meer dan een jaar aan en heeft niets losgelaten over de plot. Niemand, zelfs haar agent of uitgever niet, heeft nog maar een woord gelezen of heeft enig idee waar het over gaat. Ze beweert dat het iets totaal anders is dan ze eerder heeft geschreven. Ze zegt dat het haar meesterwerk is. Dat het persoonlijk is.

Een stapel papier van een kleine tien centimeter dik ligt links van de schrijfmachine op haar glanzende Lodewijk-de-zoveelste-bureau. Haar nieuwste manuscript. De bovenste pagina is omgedraaid zodat ik niets kan lezen. Van elke roman van ongeveer vierhonderd pagina's worden meestal verschillende versies geschreven

en ik wil liever niet weten hoeveel bomen ze heeft vermoord. Ze heeft geen recyclebak of papierversnipperaar. Oude versies verbrandt ze gewoon in de open haard. 'Dat is veiliger,' heeft ze ooit tegen me gezegd. 'Ik wil niet dat een of andere dakloze of grappenmaker die mijn afval doorzoekt een van mijn manuscripten vindt en onder zijn naam publiceert. Het léf!'

Barbara heeft een hekel aan de rest van de wereld en dat is de reden waarom ze Evergreen, haar jarentwintighuis in tudorstijl, bijna nooit verlaat en ze een kluizenaar is geworden. 'Mensen,' zegt ze, 'worden zo overschat.' Volgens mij heeft ze straatvrees.

Zonder naar me op te kijken vanuit haar met bordeauxrood fluweel beklede zetel blijft ze me berispen. Haar hese stem klinkt geïrriteerd en minachtend. 'Wat is je excuus?'

Jij ook goedemorgen! mompel ik in mezelf. In de tweeënhalf jaar dat ik voor haar werk heeft ze me nog nooit met een opgewekte glimlach begroet.

Ik zeg niets.

Dit is mijn werkgever. Barbara Van Wyck, de zestigjarige (denk ik tenminste, ze heeft me nooit verteld hoe oud ze is) regerende Thrillerkoningin. De auteur van internationale bestsellers die in tweeëndertig talen zijn vertaald, wekenlang op de bestsellerlijst van *The New York Times* hebben gestaan en talloze prijzen hebben gewonnen, waaronder de prestigieuze Edgar Award, de ITW Thriller Award en recent nog de Goodreads Choice Award in de categorie thrillers en spannende boeken. Recensenten zeggen dat ze het thrillergenre naar de moderne tijd heeft vertaald en noemen haar de 'Patricia Highsmith van onze tijd'.

Toen ik deze baan accepteerde, dacht ik dat mijn droom was uitgekomen. Het leek een stuk beter dan een baantje als serveerster in The Village Pizzeria. In ieder geval op papier. Ik was een beginnende auteur en het enige youngadultboek dat ik na mijn afstuderen had geschreven was niets geworden. Ik dacht dat ik een mentor had gevonden. Iemand die me kon inspireren en me rich-

ting kon geven. Me over mijn writer's block heen kon helpen zodat ik mijn volgende roman kon schrijven. Het was een vergissing. Een gigantische vergissing. Ze heeft elk greintje creatieve energie uit me geperst. Ik werk me kapot voor haar en als ik 's avonds thuiskom, ben ik óf te hersendood, óf te woedend om nog maar een woord te schrijven. Wist ik veel dat Barbara assistenten verslijt als goedkope schoenen. De meesten houden het nog geen jaar vol. Met meer dan twee jaar heb ik een nieuw record gevestigd. Als ik het geld niet zo hard nodig had, was ik allang weggeweest.

Barbara bijt me weer toe. Er borrelen allerlei haatgevoelens in me op, maar ik besluit om me gewoon te verontschuldigen omdat ik te laat ben.

‘Waar zal ik je koffie neerzetten?’ vraag ik terwijl ik de bruine papieren zak in mijn andere hand neem. Een van mijn taken is om elke ochtend bij The Village Coffee Shop een dubbele espresso te halen. De reden waarom ik te laat ben, is dat een van de koffiema-chines stuk was en er een ongebruikelijk lange rij stond.

‘Echt, moet je dat nog vragen?’ Ik zie dat ze achter haar rozege-tinte cat-eye-bril met haar ogen rolt, ook al heeft ze me nog steeds niet aangekeken.

Maar ik weet het antwoord. Waar ik het koffiebekertje ook neer-zet, het is altijd net niet waar zij het wil hebben. Ze wijst me altijd terecht.

‘Nou, waar wacht je op?’

Ze geeft me de kans niet om op mijn werkplek te gaan zitten: een klein, rond tafeltje van walnotenhouw en een met damast be-klede stoel die funest is voor mijn rug, weggestopt in een hoekje tegenover haar in haar bibliotheek annex werkkamer. Ik zit er de hele dag en word betaald om haar op haar wenken te bedienen. Om haar onderzoek voor haar te doen, woorden op te zoeken om de spelling te controleren of synoniemen te vinden. De recensies van haar boeken te lezen en haar rankings op Amazon te bekijken. Google Alerts en alles wat er over haar wordt geschreven bij te

houden. Haar telefoontjes te beantwoorden die binnenkomen via haar vaste lijn (ze heeft geen mobiele telefoon). Haar gedicteerde brieven uit te werken op mijn laptop. Haar agenda bij te houden. En allerlei boodschappen voor haar te doen.

De misantropen wil niets te maken hebben met sociale media. Ze begrijpt er ook niets van. Ze denkt dat TikTok een soort peper-muntje is. Dus dat doe ik ook allemaal.

En dat is nog maar het begin.

Met mijn pufferjack, beanie en handschoenen nog aan en mijn rugzak met laptop over mijn schouder haal ik het papieren koffiebekertje uit de zak en sjok naar haar bureau. De weerzinwekkende sigaretten- en drankgeur van haar dertig jaar oude bontmantel, die de krent ooit gratis heeft gekregen nadat ze met tegenzin had ingestemd om mee te doen aan de ‘Wat staat een legende het beste?’-campagne van het merk, prikt in mijn neus. De geur vermengt zich met het muskusachtige parfum dat ze altijd draagt en maakt me misselijk (en dan heb ik het nog niet eens gehad over de vele zielige, onschuldige dieren die hun leven hebben gegeven voor die jas!). Ze trekt hem nooit uit. Zelfs niet in de zomer. Volgens mij slaapt ze erin. Eerlijk gezegd denk ik dat ze erin zal sterven... waarschijnlijk gebogen over haar antieke toetsenbord.

Haar porseleinen kop-en-schotel staat al op het bureau, aan de andere kant van de schrijfmachine. Barbara is een gewoontemens. Ze zal nooit iets uit een papieren bekertje drinken. Dat vindt ze ordinair. Iets wat alleen proleten doen. Ze gebruikt ook geen papieren bordjes of plastic bestek. Het mens leeft op koffie, drank en sigaretten. Haar enige vaste voedsel bestaat uit dagelijkse zwangerschaps-supplementen. God weet waarom ze die nog slikt op haar leeftijd. Misschien bevatten ze het geheim voor een lang leven, maar de laatste keer dat ik het heb opgezocht, kon ik daar niets over vinden.

Met haar ogen strak gericht op het lege vel papier op de rol van haar schrijfmachine schreeuwt ze naar me: ‘Sloan, waarom duurt het zo lang?’

Ik zeg niet dat ik nog aan het ontdooien ben van de extreme kou. Mijn voeten en vingers zijn gevoelloos; ze tintelen alsof ze slapen. Als ik eindelijk mijn tenen kan bewegen, versnel ik.

Net als ik het papieren bekertje naast haar met cognac gevulde zilveren heupfles met monogram, haar creamer en zoetjes wil zetten, schiet het plastic dekseltje eraf en stroomt de gloeiend hete vloeistof, in dezelfde kleur als haar nertsmantel, over haar bureau.

‘Mijn hemel!’ gilt ze terwijl ze naar de gemorste koffie kijkt. ‘Kijk wat je hebt gedaan!’

Mijn hart bonst in mijn keel. De koffie is gelukkig niet op haar toetsenbord of manuscript terechtgekomen. Of op haar mantel. Ik zoek naar een servetje in de zak. *Shit*. Er zitten geen servetjes in. In paniek begin ik de troep op te deppen met de palmen van mijn handschoenen. De inktachtige vlekken betekenen het einde van het met schapenbont gevoerde suède. De kans is klein dat ik ooit nog dezelfde handschoenen vind, in ieder geval niet voor de lage prijs die ik ervoor heb betaald, dus dat worden bevroren vingers. Die vervolgens zullen moeten worden geamputeerd.

De koffie drupt langs de zijkanen van het glanzende goudbronzen bureau, net niet op mijn nep-Uggs.

‘Idioot!’ gilt ze terwijl ik op handen en knieën de troep op de grond schoonveeg.

Ken je Sneeuwwitje? Natuurlijk ken je haar. Soms denk ik dat ik, Sloan White, net als Sneeuwwitje een arm dienstmeisje ben dat de gemene, narcistische Thrillerkoningin op haar wenken moet bedienen. Ze heeft zelfs een bladgouden spiegel op de muur achter haar bureau, waar ze met haar Disney-groene ogen een blik in werpt als ze inspiratie of bevestiging nodig heeft. Misschien vergiftigt ze me met een appel, val ik in een diepe slaap en word ik wakker gekust door een knappe prins, met wie ik nog lang en gelukkig leef. Was het maar zo. In het gezinsvriendelijke Maplewood, New Jersey, waar het aantal singles op nul komt te staan als ik overlijd, is de kans dat ik mijn prins op het witte paard vind ook zo goed

als nul. En dat geldt ook voor de kans op een romantische zoen.

Zou je naam bepalen wie je wordt? Als ik, ik zeg maar iets, Ariana Grande had geheten, zou ik dan ook nu hier worden uitgescholden door zo'n arrogante diva? Echt niet.

'Het... het spijt me,' stamel ik.

'Hou je mond als ik niet tegen je praat,' sist ze terwijl ze me minachtend aankijkt.

Ik ben nu eenmaal een klunzig type en er overkomt me altijd van alles. Nou ja, behalve dan...

Niet aan denken. Mijn gedachten maken een noodstop. Ik wil die dag, het geheim dat ik met me meedraag, niet opnieuw beleven.

'Ga een nieuwe espresso voor me halen!' blaft Barbara terwijl ik de laatste koffieresten opdep. 'Doe maar twee, want mijn agent komt vanochtend langs.'

Haar literair agent is Margo Bancroft, een vrouw die een hete espresso kan laten bevriezen tot ijskoffie. Dat moet een onverwacht bezoekje zijn, want ik wist er niets van. Zou het iets te maken hebben met de ruzie die ze een paar dagen geleden via de telefoon hadden? Daar heb ik iets van opgevangen. Barbara had op heel dreigende toon gezegd dat ze Margo, al sinds jaren haar vaste agent, zou ontslaan als ze geen zevencijferig voorschot zou krijgen voor haar nieuwe boek, plus uitstel van de deadline. Ik zweer dat er vuur uit haar mond kwam.

Haar nog steeds kwade stem brengt me weer terug in het heden. 'En als je toch naar het centrum gaat, moet je nog wat andere dingen voor me halen.' De Barbaar rukt het lege vel uit haar schrijfmachine en pakt haar zwart met gouden Montblanc-vulpen uit de bovenste bureaula. Met de pen, die meer kost dan ik in een week verdien, schrijft ze een lijst en geeft me het vel papier. In totaal zo'n twaalf producten, variërend van haar zwangerschapssupplementen tot een of andere dure cognac.

Ik zet mijn rugzak met laptop neer, vouw het lijstje op en stop

het in een jaszak. De meeste winkels gaan pas om tien uur open, dus dit gaat me een paar uur kosten.

‘Hier, gebruik dit.’ Ze grijpt weer in haar bureaula en haalt er een kraaknieuw briefje van honderd dollar uit. Niet alleen vermijdt ze technologie, ze gelooft ook niet in creditcards. ‘Identiteitsdiefstal komt zoveel voor tegenwoordig. En het is zo gemakkelijk. Ik zal niet toestaan dat iemand mijn identiteit steelt,’ heeft ze ooit tegen me gezegd.

Ze kijkt naar me op, met haar scharlakenrode lippen getuit in haar kluizenaarswitte huid, en frunnikt aan de knoop van een van de zijden Hermès-sjaals die ze altijd als een hoofddoek omknoopt. Ik heb haar nog nooit zonder gezien en ik heb me weleens afgevraagd of ze kaal is. Of ze misschien alopecia heeft. Op de achterflap van al haar boeken staat een foto van haar waarop ze veel jonger is, met een volle bos dik, glanzend vuurrood haar. Perfect gekapt en met een stralende glimlach met glimmende witte tanden. In de twee jaar dat ik voor haar werk, heb ik haar nog nooit zien glimlachen. Schamper lachen, dat wel, maar glimlachen? Nee. Soms denk ik dat ze misschien iets traumatisch heeft meegemaakt waardoor ze zo bitter is geworden en al haar haar is kwijtgeraakt. Ze heeft ook geen wenkbrauwen. En wie weet wat er onder die enkellange nertsmantel zit.

‘Waar wacht je nog op?’ Ze klapt twee keer in haar knokige handen. ‘Hophop! Wegwezen.’

Met de bureaula nog open trekt ze een flinterdunne houtskoolzwarte sigaret uit een open pakje. Een van die misselijkmakende Franse Gauloises. In een vloeiende beweging steekt ze de sigaret aan met haar gouden aansteker met monogram, inhaleert en blaast met een boze blik in haar ogen een wolk rook in mijn gezicht.

‘En die nieuwe koffie betaal je zelf maar. Vergeet niet om alle bonnetjes mee te nemen.’

Ze tikt de as in de schelpvormige kristallen asbak op haar bureau. Ze inhaleert en blaast weer rook uit.

Zonder nog iets te zeggen stop ik het briefje van honderd in mijn zak en haast me het huis uit. Terwijl ik langs de majestueuze, eeuwenoude boom loop die Barbara's huis de naam Evergreen heeft gegeven, valt er een eikel uit de boom en komt op mijn hoofd terecht.

Het is een teken.

Ik weet gewoon dat deze dag alleen nog maar erger kan worden.

Maplewood, New Jersey, is een alleraardigst stadje. In mijn jeugd werd het gezien als een schilderachtig plaatsje waar de gemiddelde leeftijd van de ongeveer vijftientigduizend inwoners, voornamelijk uit de middenklasse, tegen de zeventig liep. Maar toen de oudere inwoners een voor een stierven, werden ze vervangen door jongere, hippere gen X'ers, veelal werkzaam in de financiële sector, de kunstwereld, entertainment en de media, die vanuit Manhattan hierheen trokken met hun jonge kinderen omdat ze het hier zo gezinsvriendelijk vonden. De scholen waren fantastisch, de kluswoningen boden ruimte en mogelijkheden voor uitbreiding, het stadje was divers en LHBTQ-vriendelijk, er was een rechtstreekse trein waarmee je in slechts dertig minuten in New York was en het charmante centrum, ook wel Maplewood Village genoemd, bood voldoende eettentjes, winkels en wellnesscentra. Er is zelfs een apotheek, en daar woon ik boven in een klein tweekamerappartement met mijn zwart-witte voormalige zwervkat Moo. Mijn kat is heel chill. Volgens mij is hij voortdurend stoned. Of gewoon heel erg dankbaar dat hij een thuis heeft en te eten krijgt. Ik heb hem drie jaar geleden helemaal uitgehongerd bij mijn huis gevonden. Hij was toen nog maar een klein katje. Inmiddels zou hij wel een ketodiet kunnen gebruiken. Of ozempic.

Het kost me ongeveer twintig minuten om van Barbara's huis, dat aan de chique Wyoming Avenue ligt, naar het centrum te lopen. Meestal vind ik dat niet erg en geniet ik zelfs van de wandeling, maar het is beestachtig koud. Het voelt als minstens min vijftien. De luchtvochtigheid is hoog en er wordt een sneeuwstorm verwacht met tot wel vijftig centimeter sneeuw. Het wordt een

witte kerst. Maar daar zal ik niet van kunnen genieten, want ik krijg geen vrij van de Barbaar. Vergeleken met haar is Scrooge een gulle kerstman.

Hoewel ik me heb gekleed op ijskoud weer, moet ik mezelf warm wrijven. Mijn vingers in de helaas bevlekte handschoenen en mijn tenen in de nep-Uggs doen pijn. Ik voel ze nauwelijks nog. Ik adem witte wolkjes uit.

De inwoners van Maplewood nemen kerst heel serieus. Ze trekken alles uit de kast. De charmante victoriaanse huizen waar ik langs loop op weg naar The Village zijn versierd met kleurrijke lichtjes en in veel voortuinen staan feestelijke versieringen, van een kerstman in een slee met zijn kudde rendieren tot enorme kerststallen met Maria en het kindje Jezus.

Maplewood Village ziet er helemaal feestelijk uit. Al zolang als ik me kan herinneren wordt *A Christmas Carol* er tot leven gebracht en verandert het centrum in een dickensiaans dorp. Elk jaar worden de lichtjes van de kerstboom officieel aangestoken en toen ik klein was, vond ik het heerlijk om naar The Village Green te gaan om alle kleine, tot in detail ingerichte dickensiaanse poppenhuizen te bekijken. Volgens mij staan ze er nog steeds.

Terwijl ik het stadje in loop, besluit ik om voor mezelf koffie te gaan halen terwijl ik wacht tot de andere winkels opengaan. The Village Coffee Shop ligt aan Maplewood Avenue, tegenover mijn appartement. Ondanks het ijskoude weer staat er een rij tot buiten. Ik vermoed dat iedereen wil opwarmen met een warme chocolademelk, koffie of thee. Mijn moeder, June, is een paar jaar geleden, heel verstandig, naar een klein stadje buiten Jacksonville, Florida, verhuisd, samen met Cliff, haar nieuwe man, die hier ooit een herenconfectiezaak had. Ik geloof niet dat het woord 'herenconfectie' nog veel wordt gebruikt. Voor het geval je het je afvraagt: het is een winkel die mode voor mannen verkoopt. Nu is het een wellnesswinkel waar je supplementen en allerlei drankjes kunt kopen.

Er staan zo'n tien mensen voor me in de rij. Ik wrijf mezelf

warm, sla mijn handen tegen elkaar en stamp met mijn voeten om mezelf te beschermen tegen de kleumende kou. Ik wikkel mijn wollen sjaal om mijn gezicht. Dat helpt ook een beetje.

Tot mijn opluchting besluiten een paar mensen voor me om weg te gaan omdat ze niet langer in de ijzige kou willen wachten. Vijftien bijna ondraaglijke minuten later stap ik eindelijk het kof-fietentje binnen. Ik word meteen overspoeld door de warmte en het heerlijke aroma van versgezette koffie en versgebakken broodjes. Overal hangen kerstversieringen en er klinken kerstliedjes.

De rij binnen wordt snel korter. Er is nog maar één iemand voor me, een vrouw in een vaalgrijze wollen jas. Van achteren ziet ze er oud en broos uit. Haar dunner wordende asbruine haar dat onder haar met de hand gebreide muts uitsteekt, bevat grijze plukken en schuurt langs haar kraag. Ze heeft een versleten donkergrijze tas over haar schouder. Ik herken haar niet...

Totdat ze haar bestelling aanpakt en zich naar me omdraait. Haar droevige, gerimpelde blauwgrijze ogen, de kleur van een stormachtige hemel, ontmoeten de mijne en haar uitgedoofde, lege uitdrukking verandert in een felle, vurige blik. Mijn hart slaat over. Ik herken haar meteen.

Evangeline Hayes. De moeder van Mackenzie, mijn beste vriendin op de middelbare school. Ik heb haar in geen jaren gezien. Meer dan tien jaar niet meer. Ik herinner me onze laatste ontmoeting nog alsof het gisteren was. Een maand of zo na Mackenzies ongeluk kwam ze mij en mijn moeder tegen in The Village Market. Ik zal haar gelaatsuitdrukking nooit vergeten. Haar gezicht betrok. Ze werd krijtwit en de tranen stroomden over haar wangen. Ze was zo van slag dat ze haar winkelwagentje liet staan en de winkel uit rende. Mijn moeder had mij nog, maar zij had geen dochter meer.

Mijn vader heeft mijn vriendschap met Mackenzie altijd afgekeurd. Hij vond dat ze me gebruikte en vertrouwde haar niet. Het is waar dat ik haar hielp met haar huiswerk en toetsen en dat

ik zelfs werkstukken voor haar heb geschreven, maar het was de moeite waard. Ze was het populairste meisje van de klas en ze gaf me het gevoel dat ik uitverkoren was. Dat ik speciaal was. Als haar gediensstige hulpje mocht ik met haar optrekken en werd ik meegevraagd op uitstapjes met haar rijke familie, die haar als baby had geadopteerd. Naar hun strandhuis aan de Jersey Shore, naar Broadway-shows in New York met na afloop een etentje in een vijfsterrenrestaurant, en naar sommige van de feestjes waarvoor ze werd uitgenodigd. En voor die feestjes mocht ik haar designerkleding lenen (hoewel de meeste kledingstukken niet waren gemaakt voor mijn korte, gezette lijf). Mijn moeder vond het fantastisch dat ik, de nerd, zo'n vriendin had en hoopte dat ik via haar een leuke, rijke jongen zou vinden. En toen ontmoette Mackenzie mijn andere bestie en de rest is geschiedenis en daar wil ik niet meer aan denken. Mijn vader overleed een paar maanden voor het ongeluk, dus hij heeft nooit 'Zie je wel' kunnen zeggen.

Mevrouw Hayes ziet er nu totaal anders uit. De ooit zo knappe, aanwezige vrouw met glanzend, natuurlijk blond haar en het figuur van een supermodel, op wie alle andere moeders jaloers waren, is nog maar een schaduw van wie ze ooit was. Ze lijkt centimeters kleiner. Haar schouders zijn opgetrokken en ze ziet er flets en uitgemergeld uit, alsof ze honderd jaar ouder is geworden.

Ze heeft en er komt maar één woord over haar lippen.

'Jij!' Haar mond verstijft van de schok en straalt vervolgens een en al venijn uit. Ze zegt nog maar één woord: 'Moordenaar!'

Haar koffiebekertje glijdt uit haar hand en de inhoud spat over mijn kameelkleurige nep-Uggs. Nu passen ze goed bij mijn handschoenen met koffievlekken. Ze zijn voorgoed verpest.

Ze vlucht de winkel uit terwijl 'Santa Clause is Comin' to Town' uit de luidsprekers klinkt.

De woorden van het nummer galmen na in mijn hoofd.

Ben ik dit jaar *naughty* of *nice* geweest?

Ik denk nice, maar je kunt het verleden niet veranderen. Ik heb

gedaan wat ik moest doen. Haar dochter was een gebruiker en een misbruiker. En dan heb ik het niet over drugs. Ze gebruikte mij en heeft me gekwetst. Ze verdiende het om te sterven. Mijn vader had gelijk.

Ik geef toe dat ik dit jaar een paar keer heb overwogen om Barbara te vermoorden. Als jij voor haar zou werken, zou die gedachte ook bij je opkomen. Misschien verdien ik mijn trieste leven wel.

Karma.

Een andere bekende stem doet me opschrikken uit mijn overpeinzingen.

Ik knipper twee keer met mijn ogen. En hap naar adem.

Er flitsen allerlei jeugdherinneringen door mijn hoofd. Tikkertje op The Village Green. Stiekem naar het bassin om vogels te spotten. Samen een ijsje met twee bolletjes delen op een hete zomerdag. Zittend op het stoepje voor mijn huis Harry Potter lezen. Samen naar het schoolbal in de onderbouw... terwijl we allebei niet kunnen dansen. En nadat we naar buiten zijn geslopen liggen we naast elkaar op het sportveld, waar we naar de sterrenstelsels wijzen die boven ons aan het firmament fonkelen.

Twee zielsverwanten die samen sterren tellen en sterrenbeelden aanwijzen.

Die avond veranderde er iets. We hielden elkaars hand vast. En ik smachtte ernaar om door hem te worden gezoend. Mijn puberhormonen raasden door mijn lijf. We hebben nooit gezoend, maar vanaf die avond waren we onafscheidelijk. Behalve als ik tijd doorbracht met Mackenzie, die ik in vertrouwen nam. Ze zei dat ik wel iets beters kon krijgen dan iemand uit de foute buurt van het stadje. ‘Van een rijk iemand houden is net zo gemakkelijk,’ zei ze. Zij had makkelijk praten, alle jongens op de middelbare school liepen haar achterna.

Ik zie sterren terwijl ik hem aanstaar. Ik voel vlinders in mijn buik. Hij verbreekt mijn trance.

‘Sloan?’

‘Logan?’

Achter de toonbank staat Logan Peterson. De jongen van wie ik altijd heb gehouden. Ik heb hem niet meer gezien na ons eindexamen. Ik kreeg een prestigieuze studiebeurs, heb een bachelorgraad gehaald aan Hampshire College en ben daarna verder gaan stude-

ren. Logan is na zijn eindexamen bij het Peace Corps gegaan en we zijn elkaar uit het oog verloren. Betrouwbare post en internet bestonden toen nog niet in de binnenlanden van Afrika.

‘Wat doe jij hier?’ vraag ik. Zou hij de ontmoeting tussen mevrouw Hayes en mij hebben gezien? Hij was erbij op die noodlottige dag. En hij was in feite een van de redenen waarom het is gebeurd. Het was niet zijn schuld, maar het was daarna nooit meer hetzelfde tussen ons. We groeiden uit elkaar.

Ik druk die herinnering weg en bekijk hem nog eens goed. De sullige, lange, magere jongen is een slanke, atletische vent geworden. Zijn dikke rossige haar is langer en hij is een baardje aan het kweken dat zijn sproeten bedekt. Zijn groene ogen met gouden vlekjes sprankelen boven de stoppels.

Mijn hart klopt sneller terwijl we kort bijpraten. Een andere barista helpt ondertussen de geïrriteerde klanten achter me. Ik kom erachter dat hij, na zijn jaar bij het Peace Corps, een volledige studiebeurs heeft gekregen voor Montclair State en daarna naar Seton Hall Law School is gegaan. De rechtenfaculteit van de universiteit ligt hier vlakbij, in Newark. Niet de leukste plek ter wereld met alle daklozen en de hoge misdaadcijfers.

‘Ik heb allerlei baantjes om mijn studie te betalen. Ik had het geluk dat ze hier een barista nodig hadden.’

‘In welk jaar zit je?’

‘Dit is mijn laatste jaar.’ Zijn gezicht betreft even. ‘Ik was aangenomen op Yale, maar dat kon ik niet betalen... het collegegeld, kost en inwoning, het was allemaal te duur.’

‘Waar woon je?’ vraag ik. Ik vind het vreemd dat ik hem niet eerder heb gezien.

‘Bij mijn tante in Bloomfield.’

Hij heeft dus toch familie. Dat heb ik nooit geweten. Ik ga er niet op in terwijl hij verder vertelt.

‘Ik help haar met klusjes in huis en in ruil daarvoor krijg ik gratis kost en inwoning.’ Hij laat een stilte vallen. ‘Het is niet bepaald

ideaal, maar het is nu eenmaal niet anders.’

Het doet me pijn in mijn hart. Logan was altijd de slimste leerling op school, maar hij had het niet breed. Zijn ouders waren straatarm en ze zijn aan het einde van het eindexamenjaar omgekomen bij een vreselijk auto-ongeluk. Ik vermoed dat hij daarom bij het Peace Corps is gegaan. Hij moest hier weg. Ik begreep nooit waarom hij, met zijn cijfers, zijn perfecte scores op zijn toelatingsexamens en zijn achtergrond, geen beurs had gekregen voor een van de beste universiteiten. Laat staan een volledige beurs. Misschien komt het door iets wat ik niet over hem weet.

‘Wat is je specialisatie?’ vraag ik in een poging het gesprek zo lang mogelijk te rekken.

‘IE.’

Mijn dikke, wiebelende wenkbrauwen schieten omhoog en vormen bijna vraagtekens.

‘Intellectueel eigendomsrecht,’ legt hij uit.

‘Cool.’ Ik heb geen idee wat dat inhoudt. Ik had tijdens mijn studie een cursus rechten kunnen volgen, maar dat heb ik niet gedaan. Misschien had ik dat wel moeten doen.

‘En jij?’ vraagt hij. Ik ben weer terug in het heden. ‘Wat heb jij in de tussentijd gedaan?’

Ik praat hem bij over de afgelopen tien jaar. De verkorte versie. ‘En nu werk ik als PA voor Barbara Van Wyck. Haar personal assistent.’

Zijn gezicht verstrakt, zijn ogen flikkeren van verbazing en ik zie er ook iets van minachting in. ‘Voor háár?’

Haar reputatie snelt haar vooruit. Iedereen kent haar. In mijn jeugd deden er geruchten de ronde dat het spookte op Evergreen en dat ze lijken verborgen hield op zolder en/of dat ze een gemene heks was (dat is ze ook, maar geen echte) die kleine kindertjes in haar heksenketel kookte. Het kwam geregeld voor dat kinderen graffiti spoten op de stenen muur die haar huis als een fort beschermt. Ze werd dan afgebeeld met een zwarte puntmuts en/of

vliegend op een bezem, met allerlei teksten in bloedrode verf. De jeugd in de voorstad heeft tegenwoordig betere dingen te doen en is meer geïnteresseerd in hashtags op sociale media dan in graffiti.

Ik schrik op van een niet al te subtiele tik op mijn schouder en ik onderbreek het gesprek met mijn oude vriend. Ik kijk om, in het gezicht van een boze vrouw van in de veertig met haar mollige zoontje van basisschoolleeftijd. Het kind ziet eruit als een pestkop.

‘Pardon, mevrouw,’ moppert de botoxmoeder met kraaloogjes. ‘Voor het geval u het nog niet in de gaten had, u houdt de rij op.’ Het irritante jochie met zijn loopneus steekt zijn tong naar me uit.

De andere barista heeft pauze genomen. Er staat inmiddels weer een rij van zo’n tien mensen.

Ik onderdruk de neiging om mijn tong uit te steken naar de snootap en om zijn moeder te vertellen dat ze moet relaxen. In plaats daarvan negeer ik ze en geef Logan mijn bestelling. Een vanillelatte voor mij. Ik kom later wel terug voor de espresso’s voor Barbara, zodat ze niet koud worden terwijl ik langs alle winkels ren voor al haar boodschappen.

Ik betaal met het kraaknieuwe briefje van honderd dollar van Barbara. Kan mij het schelen. Voor mijn part sleept ze me voor de rechter.

Logan doet de koffie in een papieren zak. ‘Zeg, Sloan, we moeten iets afspreken.’

We wisselen snel onze telefoonnummers uit.

De singlebevolking van Maplewood is zojuist verdubbeld. Het was er één, nu zijn het er twee.

Ik voel iets van opwinding.

Ben ik er klaar voor om het verleden achter me te laten?

Ik moet naar een stuk of tien winkels, maar er is er pas één open. Mijn favoriete winkel: The Village Bookstore. Die ligt tegenover The Village Coffee Shop, een paar huizen bij mijn appartement vandaan. Ik kan daar wat gaan lezen tot de andere winkels opengaan.

Ik ben dol op deze boekwinkel. Hij opende toen ik in de onderbouw van de middelbare school zat. Het is altijd al mijn favoriete plekje geweest. Ik ben blij dat de winkel in deze door Amazon gedomineerde wereld vol e-boeken, waarin lokale boekhandels omvallen als kaartenhuizen en hun deuren sluiten, heeft weten te overleven. De boekwinkel doet het zelfs heel goed en heeft het pand ernaast, waar ooit een ijzerwarenwinkel zat, overgenomen. De kunstzinnige bevolking van Maplewood was hierbij een grote steun. Daar ben ik dankbaar voor.

De etalages onder de kleurrijke luifel met de naam van de winkel erop zijn gevuld met de nieuwste bestsellers en een paar van Barbara's boeken. De eigenaar, Marc, een knappe Fransman van in de dertig op wie ik altijd een beetje verliefd ben geweest, is heel trots op zijn populaire, goedgevulde winkel. Tot zijn verbijstering heeft Barbara hier nooit een signeersessie gedaan. Dat heeft ze altijd geweigerd. 'Signeersessies zijn alleen bedoeld om geld binnen te halen. Daar ga ik mijn kostbare schrijftijd niet aan verspillen,' heeft ze me ooit sarcastisch toevertrouwd.

Ik ga naar binnen met het papieren zakje met mijn latte in mijn hand, opgelucht dat ik de kou weer kan ontvluchten. Ik kijk om me heen maar zie Marc nergens. Ik voel even iets van teleurstelling. Het is niets voor hem om in de drukste periode van het jaar niet in de winkel te zijn.

Ik heb nog tijd, dus ik zoek een boek uit dat ik aan een van de leestafels te midden van de van vloer tot plafond reikende boekenkasten kan lezen terwijl ik van mijn vanillelatte geniet. Er zijn op dit vroege uur al veel klanten in de feestelijk versierde winkel die op zoek zijn naar hun allerlaatste kerstcadeaus. Terwijl ik aan mijn gloeiend hete latte nip, raak ik helemaal in de ban van mijn boek: *Jane Deyre*, een moderne versie van een van mijn favoriete boeken, *Jane Eyre*. Het is geschreven door Nelle L'Amour, een romanceschrijver die ik nog niet ken. Ik besluit het te kopen. Ik heb mijn rugzak met mijn portemonnee niet bij me, dus betaal ik met het wisselgeld van Barbara's briefje van honderd. Ha! Barbara's kerstcadeau voor mij. De medewerker achter de kassa doet het boek in een tasje en terwijl ik de winkel uit loop om Barbara's boodschappen te doen, denk ik weer aan Logan Peterson. Wat zou hij op kerstavond doen? Brengt hij de avond door met zijn tante? Heeft hij met vrienden afgesproken? Misschien heeft hij een vriendin.

Ik laat die gedachte los en ga van de ene winkel naar de andere om alle boodschappen op Barbara's lijst te kopen. Het kost me meer tijd dan ik dacht door de lange rijen mensen die hun kerstinkopen doen. Veertig ijskoude minuten later draag ik een loodzware tas met daarin een fles cognac, een pakje Gauloises en al haar schrijfbenodigdheden, waaronder een pak papier van ruim twee kilo. Ik moet nog één ding doen: weer terug naar The Village Coffee Shop om dubbele espresso's te halen voor haar en haar agent. Hopelijk blijven ze warm tijdens de wandeling naar haar huis. Anders krijgt ze waarschijnlijk een driftbui en gooit ze ze naar mijn hoofd. *Dat kan er ook nog wel bij*. Dan heeft mijn nieuwe witte pufferjack dezelfde koffiekleurige rorschachvlek als mijn suède handschoenen en mijn nep-Uggs.

Ik haat haar.

Aan de andere kant zie ik Logan nu nog een keer. Onder mijn jas voel ik een rilling van opwindning. Een tintelend gevoel. Mis-

schien durf ik hem zelfs uit te nodigen in mijn appartement voor een etentje op kerstavond. Ik heb nog een pak macaroni met kaas in de diepvries en een fles wijn en een half zakje gemengde sla in de koelkast. Als ik aan het einde van de dag tijd heb, kan ik nog even naar The Village Baker gaan voor een heerlijke chocoladeboomstam. Als speciale traktatie. Als hij tenminste ja zegt. Mijn hart maakt een sprongetje. En ik begin te twijfelen. Misschien is het te snel. Misschien kan ik beter wachten tot hij het initiatief neemt. Of misschien doet hij helemaal niets.

In The Village Coffee Shop is het drukker dan eerder op de dag. Ik vermoed dat iedereen even wil uitrusten van de allerlaatste kerstinkopen en het ijskoude weer. Er staat weer een lange rij buiten. Ik ril, maar ik voel hoe ik opwarm bij de gedachte dat ik Logan weer zal zien.

Ondanks mijn twijfels oefen ik hoe ik hem ga uitnodigen voor het etentje.

Heb je iets gepland voor vanavond?

Wat doe je op kerstavond?

Wil je bij mij langskomen?

Haute cuisine met macaroni en kaas...

Even bijpraten...

En daarna een zoen onder de mistletoe?

Nou niet te hard van stapel lopen. Ik heb helemaal geen mistletoe. En al die gedachten blijken voor niets, want tegen de tijd dat ik aan de beurt ben, staat Logan niet meer achter de toonbank. Hij heeft lunchpauze en is pas over een uur terug.

De moed zakt me in de schoenen. Het universum maakt me duidelijk dat het niet voorbestemd is.

Het wordt vanavond weer een zielig etentje voor mij alleen. Nou ja, voor twee, als je Moo meetelt.

Ik heb hier helaas geen echte vrienden. Al mijn oude schoolvrienden zijn weggetrokken. En eerlijk gezegd weet ik niet of ik na Mackenzie ooit nog wel met iemand bevriend wil zijn. Loyaliteit,

zo weet ik inmiddels uit ervaring, is geen tweerichtingsverkeer.

Terwijl ik met gebogen hoofd het koffietentje uit glip, bots ik tegen een vrouw op in een zwarte nertsmantel die me aan Barbara's mantel doet denken. Hij ruikt zelfs naar haar parfum. Ik kijk op, recht in haar ijskoude komkommergroene ogen. De opvallende blondine van mijn leeftijd op haar leren laarzen met puntige hoge hakken is zo'n dertig centimeter groter dan ik. Ze ziet er prachtig maar gekweld uit.

‘Uit de weg!’ Ze duwt me letterlijk opzij met haar wanstaltige oranje leren tas en haar volle bloedrode pruillippen.

‘Sommige mensen,’ mompelt ze zachtjes, ‘kunnen beter dood zijn.’

Ik heb het gevoel dat ik een van die mensen ben.

Eerste druk september 2026

Oorspronkelijke titel *All My Lies*

Oorspronkelijke uitgever Inkubator Books

Copyright © 2025 Nelle Lamarr

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Percy Balemans

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer

Omslagillustratie © Trevillion

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 8496 3

ISBN e-book 978 90 261 8497 0

ISBN luisterboek 978 90 261 8498 7

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.